

Előszó

Egy tökéletes társadalomban, egy jól működő demokráciában minden állampolgár, minden ember, aki a társadalmi fogaskerek részét képezi, önnön értékén mérettetik meg. Mindig, s mindenkoron értékén mérni az embert – ez volna a kívánatos!

Tökéletes társadalom azonban e világon nincs, ám miután Isten saját képére teremtett bennünket, vágyunk örök a tökéletességre, bár törekvésünk a történelmi korok függvényében változó. Úgy vélem ahhoz, hogy építhessük a jelent, azaz aktív részesei lehessünk a jövő formálásának, elsőként nélkülözhetetlen a múlt restaurálása, ezért törekednünk kell arra, hogy a máig élő történelemhamisítás végre befejeződjék. A kommunista rendszer, s a velünk élő rejtett, álruhába bújt maradványai új világot vizionálva végképp el akarták, és jelen időben is kijelenthető – el akarják törölni a múltat.

A kötet egyfelől arra tesz kísérletet, hogy a hét megszólaló – köztük két történész – egyedi, ám magyarságukban egymással mégis közös fókuszán át láttassa a magyar történelem azon sorsfordulóit, amelyekből okulhatunk, mert a tanulság levonására ma fölöttébb nagy szüksége van a hazának. Számomra és a családom számára különösen fontos a történeti restauráció, fontos az, hogy az ezeréves elit erényei és hibái valós értékükön legyenek megmérve.

1945-ben a családom ausztriai emigrációba kényszerült, Batthyány-Strattmann László herceg édesapámmal és Windisch-Grätz Mária Antónia hercegnő édesanyámmal háromévesen hagytam el az országot, s csak 1989-ben jöttem vissza, és telepedtem le végleg. Fontosnak tartom megjegyezni, hogy a hazaérkezésem pillanatában még egyetlen magyar szót sem ismertem, a családban kizárólag németül beszélünk, s a Batthyányak történetét is német szavakba öntve hallottam először apai nagybátyám tolmácsolásában.

Hálával tartozom néhai Antall József miniszterelnöknek, aki nagyban befolyásolta döntésemet a hazatelepülést illetően, és akinek gazdasági tanácsadója lehettem, de segítségemre volt abban is, hogy támogatta az erdélyi magyarok számára általam összegyűjtött pénz elhelyezését. Bár nem Magyarországon nőttem fel, de itt tanultam meg, mit jelent magyarnak lenni. Talán ennek is köszönhető, hogy gyönyörűnek látom ezt az országot, a szülőhazámat, ahol ma különösen jó és biztonságos az élet, és ahol igenis mindenkinek van lehetősége, mindenkinek, aki akarja és tesz érte.

A kötet a magyar történelem objektív láttatásán túl kísérletet tesz arra is, hogy bemutassa az iszlámot, megszólalói tüpontos látélellettel szolgálak, amellyel egyetértek, nemkülönben osztom Európa jövőjére vonatkozó aggodalmaikat is. A magyaroknál jobban ugyanis egyetlen más európai nemzet sem érti meg és érzi át, milyen az iszlámmal együtt élni, pontosabban szólva iszlám elnyomás alatt élni. Százötven évünk bánta, de mi mégis itt vagyunk, és itthon vagyunk, túlélünk, maradtunk keresztények, ami annyit tesz, hogy képesek voltunk megőrizni évezredek kultúránkat. Az 1440-es évek közepén Batthyány Boldizsár már harcolt a török ellen, Batthyány Ferenc pedig 1525-ben megvédte Jajcát, s a rákövetkező esztendőben mint

pozsonyi főispán vett részt a mohácsi ütközetben, ahol a magyar jobbszárny parancsnoka volt és egy négyezer fős dandárt, azaz háromezer lovast és ezer gyalogost irányított. A családom tehát személyes történeti tapasztalatokkal rendelkezik az iszlámról, de a modern korban magam is éltem arab területen, így joggal jelenthetem ki, az iszlám hajlíthatatlan, s minden reformkísérletnek ellenáll.

Fontos, hogy ne csak nézzük az eseményeket, hanem lássuk is. Lássuk azt az áthidalhatatlan különbséget, amely az iszlám és a keresztény kultúra között húzódik. A kereszténység és az iszlám nem egészíthetik ki egymást, összeolvasztásuk lehetetlen, mivel utóbbi nem színesít egyéb kultúrákat, hanem kioltja azokat. Ilyen a természete, hiszen nem csupán egy vallás a sok közül, hanem életforma és politikai rendszer is egyben, amelyben Allah akarata mindenk fölé áll, és a saría, az iszlám jogrendszere ennek megfelelően rendelkezik még a hétköznapi életről is.

Nincs könnyű dolgunk, különösen, ha nyugatra tekintünk, arra a Nyugatra, amelyhez kulturális értelemben mi is tartozunk, mivel a neoliberalizmus térhódítása nem kedvez az általunk képviselt konzervatív, keresztény szemléletnek. Szabadossá tették a tömeget, s ez a rombolás már legalább egy évszázada tart – nemzedékek sora előtt járatták le a vallást, az erkölcsöt és a rendet, s mindazokat, akik képviselték és képviselik ezeket az értékeket. Nyugat-Európában a helyzet katasztrofális, de nem csak morális értelemben. A politikai elit nem tanult a gazdasági téren elkövetett hibáiból sem, és engedte, hogy a kínai befolyás hangsúlyozottan legyen jelen Afrikában, mind a földek, az erdők, mind a bányák és a piac tekintetében. Pedig lett volna lehetőség, különösen a volt gyarmattartó országok számára, hogy versenyképesen és nem utolsósorban fejlesztési szándékkal lépjenek föl a kontinens országaiban. Ehelyett lábön idehajtott majdani választópolgárokat importálnak hatalmuk bebetonozása érdekében. Az uniós vezetés kizárólag a jelenben gondolkodik, s csupán a pillanat mámorítja; úgy véli, az új telepések biztosítják majd számára a hatalomban maradási. De rövidtáv ez, nem egyéb, s számomra, egy magyar történelmi család sarja számára elfogadhatatlan. Reménykedem azonban, hogy ha az európai társadalmak egyszer majd mégis felismerik és megelégedik azt a rombolást, amelyet önpusztító ideológiájuk végrehajt, megpróbálnak visszatérni a gyökereikhez. Isten adja, hogy ne legyen számukra késő! Mert a muzulmán közösségek, még ha kisebb számban is vannak jelen, de érdekérvényesítő képességük erős és egységes, Európában viszont ma nem egy hasonlóképp stabil és szilárd erő áll velük szemben, hanem hogy stílszerűen fogalmazzak, a szívárvány összes színe. Ez pedig igen csekély muníció.

És hogy velünk mi lesz? Reményeim szerint sziklaszilárdan kitartunk álláspontunk mellett, s a támogatóink, a mögöttünk ma még csak tétova, ám józan hangok felerősödnek, végtére is az idő nekünk dolgozik. Ha Magyarország és a magyar nép nem akarja, hogy nyelvét, kultúráját, s történetét az inkompetens uniós elit történelmi bűnének köszönhetően nyom nélkül elmossa egy modernkori népvándorlás, akkor kiáll saját érdekei mellett, s nem enged az örök szíreňhangoknak, amelyek egytől egyig szuverenitása feladására buzdítják. Egyéni és közös teljesítményünkkel is mutassuk meg, hogy itt vagyunk, itthon vagyunk, és ez nem lehet másképpen! A magyarság történetében a Batthyány család története is benne foglaltatik, hitelesíti és igazolja e nép ezeréves legitimitását a Kárpát-medencében, s ha azt akarjuk, hogy a mi históriánk a mi históriánk maradjon, mindenkor határozott szóval és őszinte tettel kell képviselnünk érdekeinket.

Batthyány Ádám